

ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP

A év

1-4 oldal

Olv.: 1Kir 19,9a.11-13a – Róm 9,1-5 – Mt 14,22-33

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Már arra gondoltam, hogy kiállok a kapuba, mint annak az apának a követe, aki lakomát rendezett a fiának, aztán nem jöttek a vendégek, és azt mondta neki, mindenkit kényszerítsenek be, ha akar bejönni, ha nem. Hát lehet, hogy eljön ez az idő, bár azt hiszem, hogy ennek a nyárnak meg a sok hétvégi kettős ünnepnek is a következménye az, hogy ilyen kevesen vagyunk. De néha a kevés is sok lehet, minden azon múlik, fölfogjuk-e, mit is jelent nekünk ez a lakoma. Pár évvel ezelőtt majdnem, hogy azt mondhatnám, hogy divat volt foglalkozni azzal a kérdéssel, ugyanazt a kérdést tették fel sokaknak: ki neked Jézus Krisztus? Testvérek! Bizony mindegyikünknek erre a kérdésre kell válaszolni. Mert először is az egész emberi gondolkodásunk, az értékek, a keresztény értékek szerinti gondolkodásunk függvénye, hogy ki nekem Jézus Krisztus és milyen válaszom van Jézus Krisztusnak. Ezen a mai szentmisén kérjük a kegyelmet a magunk számára is és mindenki számára, aki emberhez méltó életet akar élni, hogy ezzel a kérdéssel bátran foglalkozzon.

Egyébként szeretném nagyon megköszönni, hogy múlt vasárnap Kevin szólt a testvére betegsége miatt. Olyan jól esett a szívemnek, hogy ez a kisfiú, a családban a legkisebb a fiúk közül, egy olyan családnak a tagja, ahol csupa fiú van a családban, és aggódott az egészsége miatt. És most örömmel jött, hogy jobban van a testvére. Éppen múlt vasárnap örvendeztünk Pomozi Pisti gyógyulása fölött és egy kicsit azt is gondoltunk talán, hogy a mi imádságunk is hozzájárult az ő hirtelen gyógyulásához. Erre most tegnap jön a rossz hír, hogy majdnem hogy rosszabb állapotban van, mint előtte volt. Gondoljunk ma órá. De legfőképpen ma azon gondolkodjunk, az üzenetet értjük-e, az Isten üzenetét, mert minden ezen a belátáson múlik.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Ritkán találja szembe magát a prédikátor, az igehirdető egy ilyen szentírási résszel, amelyből nagyon egyszerű a tanulságot levonni, meg nagyon sok gond is származik ebből, ha az ember ennek a mai üzenetnek az igazságát tolmácsolni akarja a kedves testvéreknek. Az evangéliumi rész úgy kezdődött, hogy a kenyérszaporítás után Jézus parancsolt az apostoloknak, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a túlsó partra. A görög Szentírást elővettem, mert emlékeimből előjött, mintha Jézus más módon utasította volna őket. És így is van, nem az van a görög Szentírásban, ugye az evangéliumok görög nyelven íródtak, abban az időben, amikor papírra, papiruszra kerültek az Újszövetség írásai, akkor egész Izraelben, sőt az egész Földközi-tengernek a térségében a görög kultúra volt a meghatározó, és ott ezt olvassuk ezzel kapcsolatosan: kényszerítette őket, hogy szálljanak csónakba. Jézus stílusától egy kicsit idegennek tűnik már az is, hogy parancsolt nekik, de ez még keményebb: kényszerítette őket.

Na most innen elindulva kell az embernek kibogozni ebből a történetből a lényeges mondanivalót. Egy kicsit talán az az embernek, a lelki gondozónak meg lelkipásztornak, igehirdetőnek az az érzése, hogy miért kellett ennyi mindennek történnie ahhoz, hogy végre meghalljuk a választ, a jézusi választ, az üzenetet? Már most előre megmondom a választ. A válasz kinyilatkoztatás. A kinyilatkoztatás azért nagyon fontos mint fogalom, mert a kinyilatkoztatás mindig az Istennel kapcsolatosan kifejezésre kerülő igazság.

És mi ez a válasz, amit Jézus mond? Én vagyok – ez a válasz, és mindaz, ami történik előkészíti azt, hogy ez a vallomás, ez a kinyilatkoztatás valóban szíven üssön minden apostolt, szíven üssön bennünket is. Hiszen az, hogy Jézus így válaszol: én vagyok, ez a héberben Jahvénak a neve. Ugye mikor Mózes a csipkebokort vallatja: ki vagy te, Uram, mit mondjak azoknak, akikhez küldesz, ki küldött engem? És akkor a válasz, az égi válasz Mózesnek: Aki van. És erről nagyon sokat beszéltem éveken át a testvéreknek, szinte mindig a héber gondolkodást is hozzáfűzöm ehhez a vallomáshoz: Aki van. Mert a héber gondolkodás szerint ez akkor fejezi ki Istennek a lényegét, ha hozzátesszük: Aki van – értünk!

És ez a döntő, kedves jó testvérek. Azt hiszem, ha a kérdésre válaszolni akarunk – ki nekem Jézus? – az, Aki értünk van. És ebből bomlik ki a mi egész keresztény életképünk, a mi keresztény életszemléletünk, és ebben a világban csak akkor találjuk meg a helyünket, hogyha ez az igazság életünk igazságává válik. Hiszen ha Isten van és ha az Isten értünk van, akkor minden kérdés megoldódott. Nem azt jelenti, hogy nincsenek gondok, nincsenek bajok, nincsenek megoldásra váró kérdések. De ha Jézus mindig velünk van, akkor magától értetődő az élet.

Nyilvánvaló, az Istentől nem azt várhatjuk, hogy minden úgy legyen, ahogy azt mi elvárjuk tőle, mert ez félreértése az emberi életnek. Hiszen ha most egy pillanatra előreszaladok az üzenetet illetően, viharok, veszedelmek, félelmes történések vannak az életünkben. Olyan könnyű ez a kis kaland, ha szabad ezt így mondani, hogy az apostolok viharba kerültek a csónakjukkal, hiszen nap mint nap hallunk róla, hogy mekkora viharok, mekkora földrengések, mekkora árvizek vannak szinte az egész világon. És az embernek ebben a helyzetben kell eszénél lennie. És itt jön ez az üzenet, az Istennek a jelenléte az életünkben, Istennek a közelsége az életünkben, Aki értünk van. Gondoljunk csak abba bele, hogy amikor a gondjaink, bajaink közepette tudjuk azt, hogy nem vagyunk egyedül, most az emberi világra vetítsük ezt ki, akkor nehezek lehetnek gondok, nagyok lehetnek a bajok, de az ember nincs egyedül, nincs magára hagyott helyzetben. Ezt az igazságot akarja ez a történet kifejezni.

És persze azt még hozzá kell tennem, hogy az Isten jelenléte, az istenkapcsolatunk nem azt jelenti, hogy mi álmodozunk, hogy minekünk vannak vágyaink, igényeink, terveink, programjaink, és hát az Isten értünk van, akkor most lépjen be, és mindez valósuljon meg. Az, hogy az Isten értünk van, azt jelenti, hogy az embert segíteni akarja az Isten abban, hogy jó végre jusson az ember sorsa. És testvérek, ez a legfontosabb, ne a bajoktól mentsen meg bennünket az Isten és ne az legyen mindennapjainkban, amit mi elterveztünk, elgondoltunk, aminek esetleg akár örülnénk, hanem mit akar az Isten.

Ha ezt a történetet meg akarjuk érteni, akkor egy picit vissza kell lépni, hiszen ennek az evangéliumi történetnek van előzménye. Ugye az előzmény az, hogy Keresztelő Jánost Heródes Antipász lefejeztette Heródiás miatt, a Szalóme táncára kell gondolni, és Jézus emiatt visszavonult, elment Fülöp Cezáreájának a vidékére, ahol Heródes Antipásznak nem volt hatalma. Tehát kivonult Heródesnek a érdekköréből és egy olyan helyre ment, ahol a küldetését tudta teljesíteni. És tömegek mentek és hallgatták őt és itt van a kenyérszaporítás csodája. Egész nap csüggének Jézusnak a szavain, és az apostolok mondják Jézusnak, hát küldd el a népet, hogy mehessenek a körülöttünk lévő településekre, hogy vegyenek maguknak valamit, hiszen étlen-szomjan itt vannak.

Mintha érezné az ember ebben a történetben is azt, hogy mit az éhség meg mit a szomszomság akkor, amikor az ember szembesül az igazsággal, amikor az ember ajándékképpen megkapja azokat az igazságokat, amelyek az életünk igazságai. A krisztusi igazság vagy Isteni igazság, amire valójában az embernek szüksége van, mert nem eszem-iszom az élet, nem a javakban való bővelkedés az élet, hanem az ember lelki békéje, az ember életének az értelme, és lelki békénk és

életünknek értelme csak akkor van, ha igazságokhoz, mindig érvényes igazságokhoz igazítjuk az életünket.

Éppen most Szent István ünnepére készülve egy két helyre kell elmennem előadást tartani és pontosan ez a gondolat izgat, hogy mekkora örökség István király üzenete. Erre lehet országot építeni, erre lehet kereszténységet építeni. Hát ez az üzenet. ami az életnek az üzenete.

És az apostolok, amikor a jézusi szót meghallják, hát lógó orral mentek, mert Jézus azt mondta, adjatok nekik enni ti. Megetették őket, csak férfiakból volt 5000 ott, és csoda történt, Jézus megetette a hatalmas tömeget. És az apostolok szembesültek a nép vádjával, hiszen királlyá akarták kiáltani Krisztust. Az apostolok pedig, Jézus legközvetlenebb környezete ujjongott, hiszen – és itt van mindjárt az az egyik terület, ami kérdéses mindegyikünk életében is – mert ők földi Messiást vártak. Meg is kérdezték Jézustól, amikor a az utolsó útjára ment: Uram, most állított helyre Izrael országát? Ezek az apostolok evilági Isten országában reménykedtek, ahol nekik pozícióik lesznek, ahol ők tekintélyesek lesznek, ahol ők kitüntetettek lesznek mint az Úr köréhez tartozók. És ez után a csoda után és ez után a zendülés – szinte így is mondhatom – után, amikor Jézust királlyá akarják tenni, akkor Jézus rendelkezik, intézkedik azonnal. Mert az apostolok azt várták, hogy na most megtapasztaltuk ezt a nagy örömet, és most akkor hazamegyünk Jézussal és lesz egy nagy esténk, lesz egy örvendetes beszélgetésünk és szervezhetjük a királyságot.

Jézus, számtalanszor halljuk az üzenetet a Bibliából, ilyenkor Jézus mindig félrevonult, mert nem akarta azt, hogy az emberek őt evilági problémáik megoldójaként keressék és gondoljanak rá. Ő a lelkek királya, Ő az igazságok hordozója, nem pedig az emberi álmoknak, vágyaknak a kiszolgálója és beteljesítője. És az apostolok nem is értik, ezért néztem meg direkt a Szentírást, hogy is volt: kényszerítette őket, hogy hajóba szálljanak és menjenek át a túlsó partra, a népet meg Jézus elbocsátotta, ő maga fölment a hegyre egyedül és imádkozott.

Nem értették az apostolok, értetlenkedtek: hát ide jutottunk, hát ez a beteljesedés? Ugye tudjuk, csak a Feltámadás után sejtették meg, még akkor is oly nehezen, hogy Jézus milyen királyságot akart, milyen az a jézusi Isten országa, ahol az ember élete kiteljesedik az igazság vonzásában. Valószínű még az is hozzájárulhatott ehhez, ezért kellett kényszeríteni őket, hogy menjenek át a másik partra, mert ők gyakorlott halászok voltak, csak felnéztek az égre és látták azt, hogy vihar készül. Hát ez aztán még egy nehézséget jelentett ennek a krisztusi szónak a teljesítésében. Hát viharba küld bennünket azután, hogy ekkora örömben volt részünk?

És hát hallottuk a történetet, az éjszaka idején Jézus közelített a hánykolódó csónakhoz. A Szentírás-magyarázók azt mondják, hogy nagyon érdekes az, hogy Jézus megjelent ugyan a csónak közelében, de nem úgy, mintha oda igyekezett volna, csak úgy éppen megjelent ott, és Péter volt, aki fölismerte. És a történetet szintén hallottuk, nem óhajtom ezt ismételni. Péter ugye hitt jézusban és ő azt gondolta, hogy a vízen is tud járni. És amikor a vihar, a hullám meglegyintette, akkor merül, és kétségbeesve: ments meg, Uram! Mert úgy látszik, hogy kisebb volt Péternek a biztonsága és a hite jézusban, mint amekkora félelmet jelentett neki a hullám, a szél, az esetleges életének az elvesztése. Ezért mondja neki Jézus: kicsinyhitű. Nem azt mondja, hogy hitetlen Péter. Kicsinyhitű, kicsiny a hited, Péter, de tudom, hogy hiszel bennem, de nem elhatározottan, úgy hiszegetsz, Péter, igen. És aztán megmenekülnek.

Le kell vonnunk a tanulságot, és a tanulság az, amikor kísértetnek látták és kétségbeesve kiabáltak, akkor Jézus megszólal: bátorság, én vagyok, ne féljete! És itt az üzenet, hogy Jézus nem a világ gondjaiból, bajaiból akar bennünket kimenteni, nem teheti meg, mert ez hamis ígéret lenne. Mi a mindennapok világában kiszolgáltatottak vagyunk, de egyetlen biztonságunk van, hogy Jézus velünk van, Jézus értünk van. Az, hogy uralkodni tud a természeti jelenségeken, satöbbi, ezek sajátos kifejezések, ebbe ne is menjünk bele. Egyszerűen arról van szó, hogy lehet,

hogy belehalunk ezekbe az evilági történesekbe, veszélyekbe, de nem veszünk el, mert Jézussal összetartozunk. Megpróbáltatásainak vannak, de ha egymásért vagyunk, egymással összetartozunk, akkor a problémáink fölé emelkedünk, és ez az emberi tanulság ebből a történetből.

A második tanulság pedig az, hogy az Isten nem örök életet ígért nekünk e világban, hiszen időkorlátok közötti az életünk, hanem a mindig Istenhez tartozás örömét. De ez nem e világból ment ki bennünket, mert nekünk csak egy lehetőségünk van, hogy e világ gondjaiban, bajaiban, nehézségeiben emberi arcunkat el ne veszítsük, mert csak ebben az esetben tudunk olyan ajándékot nyújtani a világnak, ami a jézusi közelség. Az Isten ajándéka, hogy rá mindig számíthatunk, sosem vagyunk egyedül.

Kedves Jó testvérek! A világ olyan, amilyen, ez a világ az Istené, Isten a világ Ura. A világ történetei fölött is Isten az Úr, mi csak vendégek vagyunk ebben a világban. De Isten ránk bízta a teremtett világot, Isten egymásra bízott bennünket, és akkor derül ki, hogy mit jelent nekünk az, hogy Isten értünk van, mit jelent az, hogy Istennel összetartozunk, ha e világ történetei közepette a felelősséget viselni tudjuk a teremtett világért és a felelősséget tudjuk viselni egymásért.

Tudjuk, hogy egy olyan világban élünk, amely világban a felelősségtudattal gondok vannak. Pedig valamiképpen a felelősségtudat a Krisztus követése, a krisztusi életnek a bizonyítéka. Ha mi felelősséggel vagyunk a teremtett világunkért, ha mi felelősek vagyunk egymásért, akkor Krisztus követők vagyunk, mert az istenkapcsolatunk pontosan ebben teljesedik ki. Isten értünk van és azt akarja, hogy mi a világért legyünk, azt akarja, hogy mi egymásért legyünk. És ebben a felelősségvállalásban születik az istenes világ, e nélkül lehetünk hitetlenek vagy hívők. A felelősség a világért és egymásért a keresztény életnek az értelme és az új világnak az ígérete.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Kedves testvérek, amikor most az Úr imádságát imádkozzuk, akkor szinte a feledésből kellene kiemelnünk egy személyt és mindazt, ami általa történt velünk. Ma van XI. Ince pápának a napja, akinek köszönhetjük Buda felszabadulását. Most, amikor ezt az imádságot imádkozzuk, köszönjük meg az ő evilági együttérzését velünk és a török hódoltság utáni föltámadásunkat.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Ne feledkezzünk meg Nagyboldogasszony ünnepéről, 15-én kedden lesz ez az ünnep, főünnep az Egyház életében. És a magyarság életében meg a fő-főünnep. Sajnos nem munkaszüneti nap, így úgy kell valamiképpen az embereknek szervezni a mindennapjaikat és ezt a napot, hogy méltóképpen tudjanak ünnepelni. Itt ebben a templomban délután 5 órakor lesz szentmise. Ha lehet, minél többen vegyünk részt ezen a legősibb magyar nemzeti ünnepünkön.

És most, amikor az Isten áldását fogadjuk, nagyon kérem a testvéreket, hogy úgy vegyék ezt az áldást, hogy az Istennel való kapcsolatunkat ne degradálja arra, hogy ezt a kapcsolatot úgy gondoljuk el, hogy Isten teljesítse azt, amit elvárunk tőle. Engedjük az Isten gazdagságát megnyilatkozni és tudjuk elfogadni az Isten váratlan, de mindig nagy ajándékait. És az áldással együtt arra is gondoljunk, hogy most ennek a lakodalomnak, ennek a közös ünneplésnek az örömeivel menjünk tovább az úton.

+ *Á L D Á S* +